

פרק ראשון: אורחת

בטי ולאה פסעו זו לצד זו בשתיקה רועמת שלא הייתה אופיינית להן כלל. לרוב הרבו לשוחח באריכות בדרך שובן מבית הספר.

לאחר מספר דקות הפרה בטי את השתיקה בתלונה: "אבל למה בעצם את לא יכולה לבוא אליי? מאז שאנו קטנות הגעתי אלייך הרבה פעמים ואת אפילו לא פעם אחת". לאה הרהרה. מה אני אמורה לענות לה, הרי אני לא יכולה לומר לה שבגלל היותה גויה לא מאפשרים לי להגיע אליה...

"נוווו", נשמע קולה של בטי והעיר את לאה משרעפיה. "אני צריכה לשאול את אמא שלי", שמעה את עצמה אומרת. בטי לא ויתרה: "אני מחכה לך!".

רחובות פרנקפורט נראו באותו יום קודרים מתמיד. לכאורה דבר לא היה שונה בחזותם של מבני המגורים הטיפוסיים שמאכלסים

היו מאות בתים צפופים ונעדרי בשורה. אבל בחלל ריחפה אווירה קשה ומנבאת רעות.

•

"הנה הגענו... בואי נמהר יש לי הרבה דברים להראות לך. בכל זאת אף פעם לא היית אצלי..." מרטה גרינג קיבלה את פני לאה במאור פנים. "הו לאה אני כל כך שמחה שהגעת אלינו. בטי הצעת לה משהו לאכול, לשתות?" לאה נבוכה לרגע. "לא, זה בסדר אשמח רק לכוס מים". בטי זרזה אותה: "נו, קדימה, בואי נלך כבר לחדר שלי, יש לי כל כך הרבה מה להראות לך..."

בטי ולאה שיחקו בהנאה ולא שמו לב לזמן שעובר בינתיים. לפתע הביטה לאה בשעון וקראה בבהלה: "אוי! מה השעה? נראה לי שאני כבר צריכה ללכת".

"נו תישארי עוד קצת" - הפצירה בה בטי - "עדיין לא הראתי לך את המכתביה המיוחדת שלי היא נמצאת ממש כאן, בחדר הסמוך".

"אבל אני מפחדת שאמא שלי תדאג", לאה הייתה לחוצה אבל המכתביה קרצה לה. אף פעם לא ראתה אותה ובטי מדברת עליה כל כך הרבה. הן סיכמו להישאר עוד כמה דקות ולהיפרד. לאה פנתה אחרי בטי לכיוון חדרה כשלפתע נשמע קול רעם מהרחוב.

"אמא'לה, מה זה הקולות האלה", נבהלו שתיהן ורצו אינסטינקטיבית אל החלון. המראה שקידם את פניהן היה מבהיל. עשרות חיילים יצאו ממשאיות שהביאו אותם הנה הלילה הזה. נחישות נראתה בפניהם של המפקדים. הכול נראה היה מתוכנן בקפידה. הם פשטו על העיר והתכוונו לבתר אותה לחלקים.

"לא, לאה, אל תצאי עכשו מסוכן בחוץ", אמרה אמא של בטי. "מי יודע. כנראה שהמלחמה פרצה. רק לא זה", מלמלה בלחש. לאה

החלה לרעוד. "אבא'לה! איזה פחד מה אעשה עכשיו. אמא בטח מחפשת אותי ודואגת". "אין לך מה לדאוג. אולי עוד מעט יעלמו החיילים מכאן ותוכלי לחמוק בזריזות", ניסתה האם המארכת להרגיע את לאה ללא הצלחה יתרה. היא עצמה התקשתה להסתיר את חרושת הדאגה שעטו לפתע פניה.

לאה פנתה לצאת, אך מרטה עצרה בעדה. "אוי! כבר מאוחר מאוד. בשעה הזאת אתן כבר ישנות והחיילים לא מראים שום סימן לנסיגה בקרוב. אני חושבת שלא תישאר לישון כאן הלילה". "לא, לא", סירבה לאה. מרטה הסתכלה עליה ואמרה בקול רך: "אל תדאגי, עם שחר, אלווה אותך לביתך. אימך בוודאי מבינה שאת נשאת כאן בלילה כזה. גם מהבית שלכם אפשר לראות ולשמוע את כל מה שמתרחש בעיר".

.

שעון האורולוגין במרכז הסלון השמיע שבעה צלצולים מונוטוניים.

כבר שבע בערב. מה יהיה עם לאה - הרהרה זלטה, אמה המודאגת של לאה. היא כל כך ביקשה ללכת לבטי עד שלא יכולתי לסרב, מסכנה. כל כך קשה לה עם המצב. אבא חולה ואחיה התאומים שלא אחת ולא שתיים מוטל עליה להעסיקם ולשמור עליהם, בשעה שאני עובדת על מנת להשיג מעט כסף לתרופות בשביל זלמן. רגע, אבל מה איתה עכשיו. היא הבטיחה לא לאחר.

"אמא, אמא", נשמע קולו הדקיק של יענקלה מהחדר בסוף המסדרון. "כן, יענקלה, מה קרה צדיק?", "אמא את לא שומעת את הקולות שבחוץ?"

אוי לא - קראה זלטה ורצה אל החלון. המראה האיום שנשקף מקצה הרחוב עשה לה שחור בעיניים ואיים לסחרר אותה על מקום עומדה.

רק לא זה, אמרה לעצמה בלא קול. אני לא מאמינה שזה מה שקורה
ברגעים אלו, מלמלה חרש. ובדיוק עכשיו לאה אצל בטי...

.

"בטי, בטי" קראה לאה בלחש לחברתה. "לאה, מה קרה, למה את
לא ישנה", מלמלה בטי בעודה נאבקת בקורי השינה. "אני מפחדת"
- אמרה לאה בחשש. "אמא בקושי שולחת אותי לבתים של חברות.
ועד שהיא שלחה אותי, רציתי להוכיח לה שזה לא כל כך נורא
ובסוף..."

"אוי לאה, נו באמת" - הגיבה בטי - "לא מתאים לך, אמא שלך
אישה חכמה והיא בטוח מעדיפה שתישארי כאן לילה אחד מאשר
שתיתקלי בחיילים חורשי הרעה שהשתלטו על הרחוב".

דלת משפחת גרינג נטרקה וקולות גיהוק נשמעו. מרטה מיהרה
לקום מכורסת העור ולהתקדם לעבר הדלת. "הנס! כבר לא ידעתי
מה לחשוב. מה קורה בחוץ?"

"אווהו מה שקורה בחוץ", אמר הנס בסיפוק, "הפיהרר, המנהיג
העליון, החליט סוף סוף לעשות מעשה. נמאס כבר מכל היהודונים
האלה, נמאס".

"שקט, שקט, הנס", הסתה אותו מרטה, "אני לא בטוחה שבטי
ישנה".

"נו, לא נורא, שתשמע קצת, שתשכיל", הגיב הנס.

"אבל היום הגיעה לבטי החברה היהודייה שלה, לאה, ובגלל כל מה
שקורה בחוץ החלטנו יחד שתישאר כאן", הפתיעה אותו מרטה.

לשמע המילים האחרונות הזדעק הנס. "כאן?!", צווח כלא מאמין.
בלי לחשוב פעמיים השליך מידיו את הקומקום בזעם אל הרצפה

"מה? יהודייה אצלי בבית ועוד ישנה ליד בתי היחידה? לא יקום ולא יהיה". בחמת זעם קם הנס מכורסת העור, גרר את רגליו בכבדות והתקדם תוך הנפת בעיטות לכל דבר אפשרי, לעבר המסדרון המוביל אל חדרה של בטי...